

מילין יקרין נהרות אור ועונדין טבין ממעיין החיים נהודין לשעה ולדורות

משולחנא דמלכא

של רבנו הגדול רבן של ישראל

הוב"ק מרן הגה"ק הגאב"ד זצוקללה"ה זיע"א

מרא דארעא קדישא - בעל "שערי טוביה"

פרשת חיי שרה תשפ"ה

זקן, וכדין בא בימים, היינו שלא קנה גדלותו בפעם אחת, להיות תיכף במדריגה העליונה שהיה בה בימי זקנותו, אלא נתעלה מעלה אחר מעלה, תחילה השלים עצמו בנערותו בתכלית השלימות לפי ערך ומצב שנות הילדות, ואח"כ נתעלה למדריגה גבוהה יותר, והשלים עצמו בשנים שלאחר מכן לפי ערך אותן השנים, עד שלבסוף הגיע למדריגתו העליונה.

וזה לימוד לכל אדם, נער כזקן, שצריך לעבוד את השי"ת בשלימות לפי ערך שנותיו ומצבו, כל חד וחד לפום שיעורין דייליה, וככה יתעלה מעלה מעלה, להיות כל שנותיו שוין לטובה.

וכזאת אמרתי במה שכתב הרא"ש ז"ל בארחות חיים (אות לו) למד פרשיותין עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום ופירש רש"י ז"ל ותדקדק בו כאשר תוכל, היינו כי כל ישראל כולם למדים חומש רש"י, החל מילד כבר שית, ועד לזקן וחכם מופלג, ובודאי אינו דומה לימודו של תינוק בן שש וכיוצא ללימודו של גדול הדור, שכבר למד חומש רש"י שבעים שנה, ובכל שנה מוצא בו טעם חדש והארה חדשה, כאמרם ז"ל (סוכה סו): אם שמוע בישן תשמע בחדש, ופירש רש"י תתחכם בו להבין דברים חדשים מתוך דברים ישנים, אמנם אעפ"כ גם הקטן יש לו לדקדק בלימודו 'אשר תוכל, היינו לפי ערכו והשגתו, וככה בכל שנה ושנה יחזור וילמד וידקדק כפי כוחותיו וכפי מה שיוכל אז, שלא יהיה לימודו והבנתו בגדלותו כלימודו והבנתו בקטנותו. וכן הוא בכללות עבודת ה', צריך לעבוד תמיד לפי ערכו ומצבו, ויחד עם זאת להתעלות ממדריגה למדריגה, באופן שיהיו כל ימיו ושנותיו שוין לטובה.

ובס' באר יוסף מהגה"צ ר' יוסף סלנט זצ"ל מירושלים עיה"ק ת"ז (פרשה זו) כתב לבאר ענין אמרם ז"ל כולן שוין לטובה, כי שנות הילדות והבחורות יש בהם מעלת הזריות והטהירות, אבל חסר אז עדיין לאדם ישוב הדעת והכרעת השכל כיאות, ולעומת זאת ימי הזקנה יש בהם דעת זקנים ורבה נכונה, אך חסר אז את כוחות הנעורים והזריות, אמנם אצל שרה אמנו ע"ה, היו כולן שוין לטובה, שכבר בילדותה היה לה את מעלת ישוב הדעת והכרת האמת, וגם בזקנותה, בהיותה כבת ק' היתה כבת כ', זריזה וקלה לעשות מעשים טובים ולגמול חסד עם הבריות.

פרשת השבוע

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה (כג, א)

פירש רש"י ז"ל לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל, להקיש בת ק' כבת כ' לחטא, ובת כ' כבת ז' ליופי, שני חיי שרה, כולן שוין לטובה. והקשה הרמב"ן ז"ל, אדרבה, שנה שנה לחלק משמע, שאינם שוים, ואיננו נדרש להשוותן, וכתב שדרשת רז"ל (בד נה, א) בת ק' כבת כ' לחטא היא מיתור הלשון בסוף הפסוק, שחזר ואמר שני חיי שרה, בזה כללן והשוה אותן.

אכן כבר דקדק החתם סופר (תורת משה פרשה זו) אם כן למה אמר שנה שנה לחלק, אחרי שבאמת היו כולן שוין לטובה, ונמצא הכתוב סותר תחילתו לסופו, וכתב לתרץ - וכן מבואר ביותר אריכות בכתב סופר [החדש] - כי באמת לא היו השנים שוים לגמרי, שכן פשוט שצדיקים בכל יום ויום, וכל שכן בכל שנה, מתעלים ממדריגה למדריגה, ומוסיפים והולכים בעבודת ה', ואין שנה אחת דומה אצלם לחברתה, אמנם אעפ"כ כולם שוים לטובה, היינו כל שנותיהם שלימים וטובים לפי ערך מצבם ושנותיהם אז, ר"ל בילדותם משלימים את שנות הילדות בתכלית השלימות, וכן בימי בחרותם משלימים עצמם ככל שאפשר בשנות הבחורות, וכן לעולם. נמצא הכל אמת, שנה שנה לחלק, להורות שלא היו כל שנותיה במדריגה אחת, אלא השלימה נפשה תמיד יותר ויותר, ועלתה ממדריגה למדריגה, אבל כולן שוין לטובה, כל שנה וכל תקופה לפי ערכה היתה שלימה והצויה על צד היותר טוב. [וכעין זה ראינו בשפת אמת (על פרשה זו תרל"א)].

וזה מותאם עם מה דאיתא בזה"ק (ח"א קכט.) על הכתוב (כד, א) ואברהם זקן בא בימים, לא אתקריב אברהם ביומא חד או ביומא חדא, אלא עובדו יקריבו ליה בכל יומי מדרגא לדרגא, עד דאסתלק בדרגוי כד הוה סיב, ועאל בדרגין עילאין כדקא חזי, דכתיב ואברהם

הוא אף שלא היה כאברהם, שמסר נפשו על מנת שיעשה לו נס ולא נעשה לו נס, עכ"פ נשרף בפועל על קדושת השי"ת (עי' ב"ר ל"ח, יג). ולפי זה מובן כמין חומר מדוע הכתוב מבקש לייחס את רבקה אחר מלכה דוקא, כי זה הוא עיקר יחוסה, מה שהיא בת בתואל בן מלכה שהיא בת הרן שנהרג על קידוש ה'.

והלום ראיתי **בשפת אמת** (פ"ד לך לך תרל"ז) שכתב הטעם שזכה לוט להיות עם אברהם אבינו ע"ה, וגם זכה לצאת ממנו דוד ומשיח, כל זה בזכות הרן אביו, שאף שלא מסר נפשו בלב שלם ולכך נשרף, אעפ"כ שריפתו היה בכלל קידוש השם, ונשרף בעבור השי"ת, ואין הקב"ה מקפח שכר כל בריה (ב"ק לח"ג), לכן זכה לכל זה, ע"כ וזה זכות גדול לבני דורינו, שהרבה מאתנו הגנו בניהם של קדושים שמסרו נפשם על קדושת ה' בקדושה ובטהרה, זכותם יעמד להם.

[ובאמת בתואל מלבד היותו בן מלכה בת הרן אחי אברהם, היה ג"כ בן נחור אחי אברהם, נמצא שהיה מוצאו משני אחי אברהם. והנה דקדוק הלשון שאמר אליעזר (כ"ד, כ"ז) אנכי בדרך נחני ה' בית אחי אדוני, אחי לשון רבים, כי הוא צאצא לשני אחיו של אברהם].

וזה הענין שגדוקק אברהם אבינו להשיב את אליעזר (שם, לח) אם לא אל בית אבי תלך ואל משפחתי ולקחת אשה לבני, כי היה צריך להשתדך דוקא עם משפחתו, כדי שיהיו הצאצאים מזרע בעלי מסירות נפש מכל הצדדים, כי בזה תלוי כל העתיד, שיהיו גם הם עובדי ה', אשר זה היה כל חפצו ומגמתו של אברהם, למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמו דרך ה' (בראשית י"ז, ט). ולכן, מפני חשיבות וגדלות הענין, נערמו מכשולים נגד זה מכח צד הרע, כפי הנראה שבתואל ולכן בעצמם השתדלו לבטל הדבר, עד שרצו להרוג את אליעזר, כמבואר במדרש (ב"ד ט, י"ג) שלכן מת בתואל, אך מה יצא הדבר שיהיה נגמר השידוך בכי טוב, כדי שיהיה לישראל זכות מסירות נפש מכל הצדדים, ויוכלו להתדבק בדרכי אבותיהם ולחנך את צאצאיהם בדרכם עד ביאת ינון.

ובזה פירש מה שאמרו בגמרא (ב"ק צ"ג) מטבע של אברהם אבינו זקן וזקינה מצד אחד ובחור ובתולה מצד אחר, [ובח"א מהרש"א ז"ל (שם) כתב שזה על שם הנס שנעשה להם, שאחרי שנעשו זקנים חזרו לימי געוריהם, היינו שנעשו בחור ובתולה, כמו שנאמר (בראשית י"ז, י"ב) אחרי בלחתי היתה לי עדנה, אמנם י"ל עוד שהוא] לרמוז שהיה להם את שתי הכוחות והמעלות בחדא מוחתא, שגם בילדותם היה להם דעת זקנים והכרת האמת, כאמרם ז"ל (נדרים לב) בן שלש שנים הכיר אברהם את בוראו, וגם בזקנותם עבדו את הבורא ית' בזריזות וחריצות כבחור ובתולה, כפי שמצינו (שם, י"ז-י) ויטהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהדי שלש סאים קמח וגו', ואל הבקר רץ אברהם וגו', נמצאו כל ימיהן שוין לטובה בשתי המעלות גם יחד, זקנות וחכמה מצד אחד ונעירות וזריזות מצד שני.

והנה רבקה יוצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור אחי אברהם (כ"ד, טו)

לכאורה יפלא, למה ייחסו הכתוב אחר אמו, כאן, ולהלן כשאמרה רבקה (שם, כ"ד) בת בתואל אנכי בן מלכה, וכן בדברי העבד (שם, כ"ז) ותאמר בת בתואל בן נחור אשר ילדה לו מלכה, ובכל התורה לא מצינו אלא שהכתוב מייחס אחר האב, ואלה תולדות יצחק בן אברהם (בראשית כ"ה, ט"ז) וי"ב, וכבר עמד בזה הרמב"ן ז"ל בפירושו. וביותר קשה, שרבקה עצמה מתייחסת כאן אחר אביה, ולא אחר אמה כלל, ואילו בתואל מתייחס אחר אמו פעם אחר פעם, ורואי פלא.

ונ"ל כפי המבואר מדברי רבינו החתם סופר זצ"ל (סוף פר' וירא) על הכתוב (שם כ"ד, כ) הנה ילדה מלכה גם היא בנים לנחור אחיך, כי יחוס האבות והאמהות הק' היה מה שכולם מבני מוסרי נפשם על קידוש ה' היו, כי אבותינו היו זרע אברהם שהשליך עצמו בכבשן האש, ואמותינו שרה רבקה רחל ולאה בלחה וזלפה כולן מזרע הרן, שגם

הוכח וימין הקב"ה ליצחק אבינו לאשה, והנה טרם כילה אליעזר לדבר ורבקה יוצאת וכזה על שכמה ונתנה לו ולגמליו לשתות, ופשוט וברור לאליעזר שמהצד שלו לא ניתוסף כלום, ולכן פשיטא שחייב ליתן שבה והודאה להשי"ת על זה.

אבל אחר כל זה, כאשר אליעזר הגיע לבית בתואל וסיפר להם כל אשר קרהו, הרי שעתה כבר עשה מצד עצמו איזה השתדלות והתאמצות, וכאן היה לו מקום לטעות לתלות הדבר בכוחות עצמו, שהוא עשה את השידוך, על כן דוקא כאן פירש רש"י מכאן שמודים על בשורה טובה, שגם במקום זה נתן אליעזר הודאה על השידוך, ולא עלה על דעתו כלל להתנאות ולתלות הדבר בעצמו, אלא נתן שבה והודיה להשי"ת על זה, כי הכל אך ורק מאתו יתברך.

השתדלות הוא ענין של ארציות וגשמיות

ויש לדייק כן להדיא מדברי הפוסקים, שכאן (שם כ"ד, ג) כתוב וישתחו 'ארצה' לה' - כלומר שהיה כאן ענין של ארציות וגשמיות, מצד שהיה מצב לטעות ולחשוב שהוא היה מעורב כאן, ונגמר מצד השתדלותו, והוא 'ארצה', אבל לעיל (שם כ"ד, ט) כתוב רק וישתחו לה,

להודות להשי"ת מתוך הכרה שהכל מאתו יתברך
דוקא כשנראה שהאדם פעל אז יש להכיר כי הכל מאת ה'
כתיב (בראשית כ"ד, ג) וישתחו ארצה לה', ופירש"י מכאן שמודים על בשורה טובה.

והנה לעיל (שם כ"ד, ט) כתיב ויקד האיש וישתחו לה', ויש לקשות מדוע על פסוק זה לא ביאר רש"י שהפסוק בא ללמד שמודים על בשורה טובה, ומדוע דייקא בפסוק זה פירש רש"י כן.

ונראה לי לפרש שכן מהפוסקים לעיל ברור ומובן שכל מה שנעשה עד פה נעשה על ידי הקב"ה בעצמו, דהרי אליעזר עבד אברהם התפלל להקב"ה שיזמין לפניו בתולה שכשיבקש ממנה מים יתן גם לו ועוד תוסף לגמליו, ובוזה ישכיל לדעת שאותה בתולה

לאכול ובגד ללבוש, פשוט לכל שבא מהקב"ה, וכמו שכתוב (תהלים קלו, כה) נותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו, ולא היה מקום לחשוש שיאמר שבאה ההישג מכח עצמו ומצד חכמתו או מצד השתדלותו.

אבל כאן שמידי בעניין מלחמה, ואז יש מקום לטעות שההצלחה באה להם מכח עצמם, וכמו שכתוב (דברים ת, יז) ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה, ולכן דוקא כאן שיש מקום לטעות לומר שההצלחה באה להם מכח עצמם בא הפסוק לומר שאינו כן אלא הכל מכוחו יתברך, וזה הפשט בדברי הגמרא שאם מחזיק בנכסי הגר שבא לו בלא שום יגיעה אל יתלה הדבר בזכות עצמו אלא יכיר שהכל בא מהקב"ה.

וזהו כמו שאמרנו בדברי אליעזר, שהיכן שאין מקום לטעות לומר שבא מכוחו לא היה לרש"י לכתוב טכאן שמודים על בשורה טובה, כי אין חשש שיאמר שבא מכוחו, כי פשוט הוא לו שהוא רק מכוחו ית"ש, אבל במקום שכבר מעורב בהשתדלותו, ויש מקום לטעות לומר שבא מכוחו, צריך רש"י להדגיש לומר שצריכים להודות להש"ת שרק מכוחו יתברך נעשה ונשלם.

ולא כתוב ארצה, כי לא היה מעורב שום מחשבה של ארציות, אלא ברור כשמש שיש ליתן הודאה לה.

הכל מאת ה' אף במלחמה המטעה שהצלחתו בכוח הזרוע
ויש להוסיף על זה מה דאיתא בגמ' עירובין (סד.) המחזיק בנכסי הגר מה יעשה ויתקיימו בידו יקח בהן ספר תורה, ופירש רש"י (ד"ה המחזיק בנכסי הגר, בא"ד) לפי שבאו לו בלא יגיעה לפיכך אין מתקיימין אם לא על ידי מצוה.

ועוד איתא בגמרא (שם) אמר רב חנין ואיתימא ר' חנינא מאי קראה דכתיב (במדבר כא, ב) וידר ישראל גדר וגו', וכתב רש"י (ד"ה מאי קראה) דעל ידי דעבד בהו מצוה מיקיימי בידיה דכתיב וידר ישראל וגו' והחרמתי לשון הקדש ועל ידי כך נשמעת תפלתם ונפלו בידם. ומכאן שנדרו להקדיש להקב"ה אם ינצחו.

והקשה **המהרש"א** (בב"א שם) ור"ח שהביא מקרא דפרשת חקת, אמאי לא הביא דפרשת ויצא שנאמר וידר יעקב גדר וגו' וכל אשר תתן לי עשר וגו'.

ותירץ שאצל יעקב אבינו שלא ביקש מהקב"ה כי אם לחם

בחצרות אלקינו יפריחו, ופירש מרן **החתם סופר** ז"ל (דרשות שפה) דאף ששורשו של הצדיק ועיקרו הוא למעלה בעולמות העליונים ודבוק בהש"ת, אפילו הכי בחצרות אלקינו יפריחו, הוא בעוה"ז הנקרא חצר שהוא הפרוזדור להבית, שם יפריח נופו היינו מעשיו הטובים.

איתא בגמרא (כ"ב צא) א"ר חנן בר רבא אמר רב אותו היום שנפטר אברהם אבינו מן העולם עמדו כל גדולי אומות העולם בשורה ואמרו אי לו לעולם שאבד מנהיגו ואוי לה לספינה שאבדה קברניטה, וביאר **במהרש"א** (שם) דאברהם אבינו השפיע על העולם ב' ענינים, קודם כל לימד את העולם אמונה ודעות אמיתיות ופרסם שיש מנהיג לבירה ואין העולם הפקר, ועל זה אמרו "אוי לעולם שאבד מנהיגו" - היינו מי שלימדם שיש מנהיג בעולם, בנוסף לכך היה אברהם אבינו מדריכם במידות טובות וישרות, וזהו שאמרו "אוי לה לספינה שאבדה קברניטה", הקברניט שהנהיג והדריך את כולם בדרך ישרה.

השבות יעקב בפירושו **עיון יעקב** על עין יעקב ביאר, עפ"י דברי **המדריש** פר' לך לך (ל"ט, יא) אמר רבי לוי אברהם היה מתפלל על עקרות והם נפקדות, ועל החולים והם מרויחים, רב הונא אמר לא סוף דבר אברהם הולך אצל החולה, אלא החולה רואה אותו ומרויח, א"ר חנינא אפילו ספינות שהיו מפרשות בים הגדול היו נצולות בזכותו של אברהם עיי"ש, וזהו הכוונה עולם שאבד מנהיגו - שהיה פועל ישועות בקרב הארץ, וספינה שאבדה קברניטה - היינו שהיו הולכים ומגיעים למחוז חפצם על ידו, וכנראה אפילו בלא תפילה אלא שזכותו הגין עליהם.

הנה נתאספו היום להספיד את רבן של ישראל מצדיקי דורנו, עליו ניתן לקונן ככל הדברים האלו, אוי לו לעולמו שאבד מנהיגו - מי שפידסם אמונה בה ובעבדיו הצדיקים שזה היתה כל מגמתו בסיפורי צדיקים שהיה מרבה לספר בדייקנות יתירה, בשם אומרם, והדגיש כמה פעמים שזוהו נחיצות סיפורי המעשיות לפרסם אמונתו יתברך בעולם. וכפי שהיה מספר שיהודי אחד בעיר וויען שבנו חלה מאד ולא

יש נוחלין ומנהיגין

האדמו"ר הרה"ק רבי **יענקעלע מפשעווארסק** זיע"א

י"ד כ"ז חשוון תשנ"ט - תשפ"ה

להלן דברי הספד וקינה מאת מרן רבנו זיע"א

כתיב (בראשית כח, י) ויצא יעקב וגו' וכתב רש"י שיציאת הצדיק מן העיר עושה רושם פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה.

וכתב מרן **החתם סופר** ז"ע שהמספיד צדיק כראוי הרי הוא כאילו לא נפרד ממנו ועדיין אורו זורח עליו, וזהו אחים בהספידא דהתם קאימנא (שבת קנ"ג), ורק ביציאת צדיק מן המקום - היינו יציאה באופן שאין אורו זורח עליהם, שיצא משם לגמרי, יציאה כזו עושה רושם, שכל זמן שהצדיק בעיר הוא הודה זיוה והדרה - היינו מקום השראת השכינה וכדא"ל **במדריש איכה** (אכ"ד א, לג) ויצא מבת ציון כל הדרה זה השכינה.

ולכן מוטל עלינו בשעה כזו להספיד ולהזכיר את גדלות של הצדיק ולדבק בו ובדרכיו כדי שלא יפרד ממנו.

איתא **בשו"ע** (י"ד סי' שד"ט ס"א) מצוה גדולה להספיד על המת כראוי. הנה מצוה זו קשה מאד לקיים, ובפרט בצדיק נשגב שאין לנו שום מושג בגדלותו, אבל כל אחד כמה שהשיג צריך לחזור עליו, ואין תובעין מן האדם מה שאין בידו, והעיקר שכן שייך להעריך הוא, החלק בהנהגתו את הציבור, וכמ"כ (דברים כ"ט, כח) הנסתרות לה אלוקינו והנגלות לנו ולבנינו ופרשו בספ"ק כי מדרגות נסתרות הם רק לה אלקינו, אבל הנגלות לנו ולבנינו, ללמוד מהם ולנסות להתדבק בדרכיו.

כתיב (תהלים צ"ב, י"ד) צדיק כתמר יפרח וגו' שתולים בבית ה'

מצא מי שירפאהו, ויעצו לו לנסוע למרן הגד"ק מצאנז ז"ע ונושע שמה, ואח"כ אמר האיש שידע מכבר שיש מנהיג לעולם, אבל לא ידע שיש לו נציג בצאנז... ותכליתם בכל זה היה להוכיח שיש מנהיג לעולם. וכן בענין מידות שכתב המהרש"א, הוא עצמו היה סמל הדוגמא של מידות טובות, ראשית כל במידת האמת, שהיה בזה להפליא, וכן במידת השלום והסבלנות, שלא היה לו שום שייכות למחלוקת או לקפידות על אנשים, מדובר הרי רבי שהיה לו שייכות עם אלפי אנשים בכל העולם. וכן ידוע כמה שסבל יסורים רבים, וסבלן בהשקט והמשין בעבודת קדשו כאילו לא קרה מאומה.

וכן ידוע גדלו במדת החסד ומעשי הצדקה - מידת אברהם אבינו - שדאג עבור המונים שבאו לבקש עצתו והדרכתו וברכתו, והגם שהיה צדיק יסוד עולם, גדול מאוד במדרגותיו, היה מעורב בענינים של כל אחד ואחד, ונתן עצות והדרכות בחיי יום יום. כל זה כלול בדברי מרן החתם סופר ז"ע הנ"ל, שתולים בבית ה' בחצרות אלקינו יפריחו.

וכן ראינו כמה נצטער בצרתם של אחרים, והייתי עמו בעת התפללו בער"ה על ציון חותנו הגד"ק רבי איציקל ז"ע, ושמעתי מתפלל על בתו של פלוני שצריכה שידוך, והיה תפילתו באנחה עמוקה, וכמו כן ראיתי בעת לכתו לרקוד לפני הכלה, שהזכירו לפניו מי שצריך ישועה והתעמק מאד בזה באותה שעה, וכן היה מדרך את שואלי עצתו להתנהג במידות טובות וישרות בין אדם לחברו, וכן הדרך אברכים איך להתנהג במידות טובות בין איש לאשתו, לכבד את בני ביתם ולעזור להם, ולהתנהג אתם בסבלנות.

הגם שדברים אלו נראים כדברים פשוטים, אבל כמו שביאר המהרש"א הרי זהו קברניטה של ספינה כמו אברהם אבינו, שעם היותו ראש לאבות, ובמחשבתו ובמוחו היה עוסק בדברים גבוהים מאד, עם כל זה לימד את העולם מידות טובות וישרות.

וכן בענין פירושו של העיון יעקב הנ"ל, הוא היה מפורסם בכח תפילותיו וברכותיו, שהיה פועל ישועות בקרב הארץ, והרבה מהנמצאים כאן הם עדי ראייה על זה, ובלי ספק בעת שהדיבור היה קשה לו, ולא זכינו לשמוע ממנו דברי תורה וסיפורי צדיקים, עצות והדרכות, שזכותו הגין על העיד ועל העולם כולו, וכדברי המדרש הנ"ל גבי אברהם, שהחולה נתרפא רק בכך שראה אותו, ואפילו הספינות שבים הגדול שכלל לא היו בסביבתו נושעו בזכותו.

על כל זה עלינו לבכות ולקונן, אוי לו לעולם שאבד מנהיגו ואוי לה לספינה שאבדה קברניטה.

הרבה מאתנו עוד זכו לראות את רבינו בימי הקדמים, לפני שהתחיל להנהיג את העדה, וראינו את גדל התמדתו בתורה, ועסק עם תלמידים במסירות נפלאה ובאהבה, ועסק בהוראה, וגם בזה ראינו את גדל ענותנותו, שהיה שולח שאלות לקטנים ממנו לאין שיעור, וכן ידוע גדל פרישותו מעוה"ז שהיה ישן על ספסל של עץ בבית המדרש.

ואברהם זקן בא בימים (בראשית כד, א), ידועים דברי הזוה"ק (בראשית חלק ו קכט.) רבי ירודה פתח (תהלים סח, ה) אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך האי קרא וכו' ולא איתקרב אברהם בימא חדא או בזמנא חדא אלא עובדוי קריבו לי בכל יומא ומדרגא לדרגא עד דאיסתלק בדרגוי כד הוי סיב ועאל בדרגין עלאין כדקא חזי דל ואברהם זקן כדן בא בימים באינן יומין עלאין באינן יומין ידיען ברזא דמהימנותא וכו'. [רבי ירודה פתח, אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך. הפסוק הזה נתבאר וכו' ולא התקרב אברהם ביום אחד או בפעם אחת, אלא מעשי קרבוהו בכל ימי מדרגה לדרגה, עד שהתעלה בדרגתו. כשהיה זקן ונכנס לדרגת עליונות כראוי, שכתוב ואברהם זקן, ואז בא בימים, באותם ימים עליונים, באותם ימים ידועים בסוד האמונה].

כתיב (בראשית כה, יט) ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק וכתב מרן החתם סופר ז"ע שמתחילה היה יצחק מתעטר שהוא בן אברהם, ולבסוף נתעלה ונתקדש עד שאברהם מתעטר שהוא אבי יצחק, כמו אבוא דשמואל, וזהו אברהם הוליד את יצחק. יה"ר שיהיה ה' עם בנו ממלא מקומו שליט"א כאשר היה עם אבותיו, וזכותו יגן על משפחתו ועליו, ועל כל ישראל, ובפרט לאלו המתדבקים בדרכיו, אמן.

הוצאת הגליון נתרם

על ידי ידידתו הנכבד העומד לימינו בכל ליבו ומאוזו בכל עת ועידן

הרה"ג רבי ישראל יוסף ווידערקעהר שליט"א

מידדי ומקורבי בית סדן רבנו זיע"א - ר"ס בשיבת סאור עינים

לעילוי נשמת ב"ק האדמו"ר מפשעווארסק

הרה"ק רבי יעקב זיע"א בן הרה"ק רבי דוד יצחק זיע"א

גלב"ע ז"ר חשוון תשנ"ט ת.נ.צ.ב.ה.

זכות הרבים תעמוד לו להתברך במילוי כל משאלות ליבו לטובה נחת אושר ועושר בכל אשר לו ולא תמוש טובה וברכה מביחו לעולמים.

הוצאת הגליון נתרם

לעילוי נשמת האשה החשובה

מרת מרים לערנער ע"ה

בת הרה"ה רבי אברהם יוסף ז"ל

גלב"ע ב"ג חשוון תש"ס ת.נ.צ.ב.ה.

הנחה ע"י בנה

הרה"ח רבי אלימלך לערנער שליט"א

אב"י מנחת ליחיאור יצ"ו - סידדי ומקורבי בית סדן רבנו זיע"א

זכות הרבים תעמוד לו להתברך במילוי כל משאלות ליבו לטובה ולא תמוש טובה וברכה מביחו לעולמים.

הוצאת הגליון נתרם

על ידי ידידתו הנכבד

הרה"ח רבי ישראל מנחם

מענדל ווייס שליט"א

אב"י בעיר בני ברק יצ"ו

לרגל שמחת נישואי בנו למח"ט

יה"ר כי יזכר לבנות בית נאמן בישראל

בשעה טובה ושגשגות בבנין עדי עד

והיינוג יעלה יפה ברוחת ישרים מצורכים

זכות הרבים תעמוד לו להתברך במילוי כל משאלות ליבו לטובה ולא תמוש טובה וברכה מביחו לעולמים.

הוצאת הגליון נתרם

על ידי ידידתו הנכבד

הרה"ג רבי זאב יהואל בענער שליט"א

לעילוי נשמת ב"ק האדמו"ר מפשעווארסק

הרה"ק רבי יעקב זיע"א בן הרה"ק רבי דוד יצחק זיע"א

גלב"ע ז"ר חשוון תשנ"ט ת.נ.צ.ב.ה.

זכות הרבים תעמוד לו להתברך במילוי כל משאלות ליבו לטובה

נחת אושר ועושר בכל אשר לו ולא תמוש טובה וברכה מביחו לעולמים.

יה"ל ע"י מערכת "משולחנא דמלכא"

לתרומות והנצחות, הערות והארות

טל' 13-66-13-043 | בקס 077-470-1746

